

[Bauusgaard.]

gå som en rød tråd gennem hele aftalen. Det er derfor også med glæde, jeg anbefaler udvidelsen af antallet af mæglingsmænd fra 12 til 21. Det er for mig værdifuldt, når man vil have, at underorganisationerne allerede fra forhandlingernes begyndelse kan anmode om bistand fra mæglingsmand, at man så ikke er karrig, når de nødvendige bevillinger skal gives, men at det tilstrækkelige antal mæglingsmænd er til rådighed.

Et forhold ved de nye forhandlingsregler kan dog, når man bedømmer dem fra et politisk plan, give anledning til nogen ængstelse. Det er begrænsningen af løbetiden til kun at omfatte den nuværende overenskomstsituation. Man ved altså på indeværende tidspunkt ikke, om enigheden om de nye forhandlingsregler rækker ud over dette forår. For landbrugets vedkommende synes det endog på forhånd givet, at man skal finde frem til nye regler; og forhandlinger herom, måske med bistand fra arbejdsrets-kommissionen, må forudses gennemført i det kommende efterår. Denne begrænsning i reglernes løbetid giver anledning til nogen usikkerhed over for fremtiden, men det forekommer mig, at de nye regler indeholder så store fremskridt, at der skulle være mulighed for, at de ved de nu løbende forhandlinger står deres prøve. Der påhviler lederne på arbejdsmarkedet en stor forpligtelse til ikke at slå det opnåede i stykker. Hvis man i denne overenskomst-situation ikke forstår at afveje ønsker over for hensynet til hele samfundet, slår man i dobbelt forstand sig selv i nakken.

Foruden de ændringer, der er en følge af de nye forhandlingsregler, indeholder det foreliggende lovforslag yderligere beføjelser til forligsinstitutionen, specielt hvad angår de såkaldte livsvigtige områder. Det drejer sig som bekendt om en almindelig beføjelse til forligsmanden til at udskyde varslede konflikter i indtil 2 uger med ret for den samlede forligsinstitution til på særlig samfundsvigtige områder at udskyde konflikten i yderligere 2 uger. I begge tilfælde gælder, at en konflikt tidligst må træde i kraft tredjedagen efter, at forligsmanden afslutter forhandlingerne, eller tredjedagen efter, at udskydelsesfristen er udløbet.

Det har jo i kommissionen og i dag her i det høje ting været gjort gældende af

repræsentanter for venstre og de konservative, at det burde være statsministeren, der fik bemyndigelse til at foretage de ovenfor nævnte udskydelser af en konflikt på livsvigtige områder. Jeg deler absolut ikke denne opfattelse, men finder tværtimod, at det vil være uheldigt, om man på et tidspunkt, hvor der endnu er mulighed for mægling, lader det politiske organ gribe ind. Det gælder her som på andre områder, hvor man kan blive nødt til at gribe ind, at for hver dag man undgår magtanvendelse, har freden fået en chance mere; med andre ord: så længe forligsinstitutionen endnu anser det for muligt at føre forhandlingerne videre, så længe bør man i videst muligt omfang støtte disse bestræbelser. Der ligger i disse nye bemyndigelser til forligsmanden og den samlede forligsinstitution en styrkelse af forligsmandens hele stilling, modsat den situation, at man på forhånd slog fast, at andre skulle foretage udsættelsen. Heri ville ligge en svækkelse af forligsmandens stilling.

Det forekommer mig i det hele taget at være svagheden ved den stilling, venstre og de konservative har taget i kommissionen, at man ønsker, at statsministeren skal foretage udskydelsen, men derefter intet anfører om, hvad der videre skal ske. Det er indlysende, at i det øjeblik man lader et politisk organ gribe ind, er samtidig forligsmanden ude af billedet. Det er derfor for mig ejendommeligt at se, at de to partier på denne baggrund konstaterer, at kommissionen ikke har kunnet løse den stillede opgave. Hele forskellen mellem det, de to partier anførte i kommissionen, og det, der nu er opnået, består i, at de to partier ønsker statsministeren ind i billedet på et tidspunkt, hvor andre ønsker at give forhandlingerne endnu en chance. Skal der fremover gives forligsmanden styrkede muligheder for at opnå positivt resultat af mæglingen, gælder det om, at man ikke på forhånd svækker hans stilling.

Selv om det radikale venstre som bekendt ikke er fremmed for tanken om, at der i givet fald kan gribes ind fra statsmagtens side, har det altid været klart for os, at så længe man kan fastholde forhandlingslinjen under neutral ledelse, så længe skal indblanding ikke ske. Venstre og konservative synes ikke rigtig at have forstået betyd-